

N:o 34.

Ank. till Riksd. kansli den 21 mars 1889, kl. 3 e. m.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862.

Uti 2 mom. af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att de afgifter, som af landsting blifvit till uttaxering beslutade, skola i de fall, då icke några sådana särskilda bestämmelser finnas meddelade, som i 1 mom. af samma paragraf omtalas, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges. Den sålunda bestämda grund för utgörande af landstingsskatt skiljer sig från de i § 58 af förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande bland annat deruti, att enligt sistnämnda lagrum kommunalutskylder skola utgå jemväl för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, hvarvid till beräkningsgrund tages det belopp, som, derest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar. Då nu staten enligt gällande bevillningsförordning är befriad från bevillning, så följer häraf, att för vissa staten tillhöriga fastigheter, hvilka för statsverkets räkning disponeras, erlägges kommunalskatt, men icke landstingsskatt.

Vid sistlidne års riksdag föreslog herr J. Rundbäck i en inom Andra Kammaren afgifven motion, n:o 131, att landstingsförordningen måtte så ändras, att den anmärkta skilnaden mellan föreskrifterna i denna förordning och förordningen om kommunalstyrelse på landet blefve upphäfd. I häröfver afgifvet utlåtande, n:o 45, anförde lagutskottet:

»Då lagutskottet för sin del icke kan finna något giltigt skäl för den

skilnad, som i de särskilda författningarna blifvit i nu ifrågavarande afseende gjord beträffande grunderna för utgörande af kommunalutskylder och landstingsskatt, hvilken sistnämnda ju äfven till sin natur är en kommunalskatt, ehuru utgående för en större kommuns behof, anser utskottet, lika med motionären, att ändring i gällande bestämmelser bör ske till åvägabringande af likformighet härutinnan. Arrendatorerna af ifrågavarande egendomar skulle visserligen härigenom få sig ålagda afgifter, från hvilka de förut åtnjutit befrielse; men landstingsskatten torde i allmänhet icke vara af den betydighet, att detta förhållande bör väcka någon betänklighet mot den föreslagna ändringen. Dessutom lära väl på många ställen, såsom motionären antydt, dessa arrendatorer redan vara taxerade för inkomst af arrendet och på denna grund deltaga i landstingsskatten, hvilket emellertid, derest motionärens förslag blefve upphöjdt till lag, ej vidare skulle ega rum.»

På dessa skäl hemställde utskottet, att Riksdagen ville, med anledning af motionen, i skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i gällande lagstiftning, att jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, skall påföras landstingsskatt efter det belopp, som, derest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar, hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid åsättande af landstingsskatt tagas i beräkning.

Denna utskottets hemställan blef af Andra Kammaren utan votering bifallen, men afslogs af Första Kammaren med 47 röster mot 39.

Herr *J. Rundbäck* har nu i en inom Andra Kammaren afgifven och af nämnda kammare till lagutskottet hänvisad motion, n:o 125, återupptagit frågan. Efter att hafva erinrat om ärendets behandling vid sistlidna års riksdag, anför motionären:

»Efter mitt förmenande bör den kommunala beskattningen, för så vidt ske kan, vara af samma art, eftersom ändamålet med denna skatt i allmänhet är af enahanda art. Såsom bevis derpå beder jag få bifoga följande tablå, hemtad ur tidskrift för Sveriges landsting för nästlidna året. Enligt uppgifterna i denna tidskrift lära sedan landstingsinstitutionens tillkomst, eller för åren 1863 till 1887, samtliga landstingens utgifter hafva uppgått till följande belopp, nemligen:

Till landtbruket och dess binäringar.....	kr. 2,814,043.
Till kommunikationer.....	» 2,777,724.
Anstalter till befrämjande af sparsamhet och kapitalbildning	» 106,875.
Pensioner, gratial, välgörenhetsinrättningar och fattigvård	» 114,208.

Sjukvård	kr. 9,144,250.
Undervisning och uppfostran	» 6,567,117.
Försvarsväsende och allmän säkerhet	» 106,762.

Och för nästlidna året voro samtliga landstingens utgifter af särskilda slag beräknade till 1,810,904 kronor.»

Sedan motionären jemväl erinrat, att befrielsen från utgörande af landstingsskatt för vissa jordbruksfastigheter utöfvade stort inflytande på skattebeloppen, föreslår han, att Riksdagen ville för sin del antaga följande ändrade lydelse af § 47 mom. 2 i förordningen om landsting:

»I de fall, då icke några sådana bestämmelser finnas meddelade, som i föregående mom. omtalas, böra de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillningen enligt Art. II. bevillningsstadgan för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete; *dervid dock iakttages: att jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, skall påföras landstingsskatt efter det belopp, som, derest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar, hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid åsättande af landstingsskatt tagas i beräkning. Sedan detta egt rum, jämföres den summa, som af landstinget blifvit till uttaxering bestämd, med det uträknade bevillningsbeloppet, då sig visar, huru många öre riksmünt i landstingsskatt belöpa sig på hvarje sålunda befunnen riksdalers bevillning inom landstingsområdet. Bråk af öretal bör till helt öre höjas.*»

Lagutskottet hyser i detta ämne fortfarande samma åsigt, som uttalades i ofvan anförda utlåtande till sistlidna års riksdag. Det af motionären formulerade förslaget till ändrad lydelse af § 47 i landstingsförordningen synes kunna, med någon jemkning af redaktionen, godkännas. Men i sammanhang med ändring af nämnda § erfordras, enligt utskottets mening, jemväl ändring af § 48, der föreskrift meddelas om de uppgifter, som skola af vederbörande lemnas till ledning för landstingsskattens bestämmande. Utskottet hemställer därför,

att Riksdagen ville, med hufvudsakligt bifall till herr J. Rundbäcks förevarande motion, för sin del antaga följande

Förordning

angående ändrad lydelse af § 47 mom. 2 och § 48 i förordningen om landsting den 21 mars 1862.

Häri genom förordnas, att § 47 mom. 2 samt §§ 48 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 skola hafva följande ändrade lydelse:

§ 47 mom. 2.

I de fall, då icke några sådana bestämmelser finnas meddelade, som i föregående moment omtalas, böra de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges; *skolande jemväl för jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, landstingsskatt påföras efter det belopp, som, derest bevillning skulle utgå för densamma, på grund af taxeringsvärdet svarar mot sådan bevillning, hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid påförande af landstingsskatt tagas i beräkning.*

§ 48.

Till ledning för landstingsskattens bestämmande böra häradskrifvarne hvarje år, efter slutade taxeringsförrättningar, till landstingets ordförande genom Kongl. Maj:ts befallningshafvande insända förteckningar, som för hvarje socken summariskt upptaga så väl beloppen af *åsatt bevillning, särskildt för i mantal satt jord, för annan fast egendom och för inkomst af kapital eller arbete, som ock beloppet af hvad efter taxeringsvärdet svarar mot bevillning för jordbruksfastigheter, för hvilka bevillning ej erlägges.* Genom Kongl. Maj:ts befallningshafvande insända magistraterna dylika uppgifter för städerna; hvarefter landstingets ordförande låter genom kamreraren deraf upprätta sammandrag, upptagande *summan för hela länet* samt huru mycket sig belöper å hvarje stad eller socken.

Stockholm den 21 mars 1889.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Reservation

af herr *Bergström*, som, med åberopande af de vid nästlidne års riksdag uti Första Kammaren under öfverläggningen rörande lagutskottets utlåtande n:o 45 anförda skäl för afslag å samma utlåtande, ansett att utskottet bort afstyrka bifall å förevarande motion.

Herrar *Liljesköld*, *von Baumgarten* och *Hasselrot* hafva begärt få här antecknadt, att de icke deltagit i behandlingen inom utskottet af ifrågasvarande ärende.